

Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXXI 15. PROSINAC BROJ 24
A. D. 1910 – A. M. 6038

SADRŽAJ

Bliže se Opasna Vremena	353
„Od vas samih ustat će neki, govoreći izopačenosti” . . .	354
„Takvih se kloni”	355
Dragocjena Istina je Božja Poruka	356
Različiti oblici zla	357
Radnje, riječi i misli	357
Nepravedna vladavina uspješna	358
Ovdje su lekcije za nas	359
Antiptiski Ahab i Jezabela	359
Jošafatova jedna pogreška	359
Tri i pol godine bez kiše	361
Darovi i plodovi Duha	362
Darovi Duha bili su za ranu Crkvu	362
Plodovi duha neophodni za uspjeh u Utrci	363
Pravi pastir i njegovo stado	364

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

BLIŽE SE OPASNA VREMENA

„Ovo također znaj da će u posljednjim danima doći teška vremena.” – 2 Tim. 3:1

SHVATAJUĆI da sada živimo upravo u vremenima o kojima govori apostol, neki bi se mogli zapitati: Kako je to moguće? Nisu li ova vremena, u usporedbi s prošlim vremenima, osobito povoljna za napredak Crkve? Bilo je vrijeme kada su se vatra i mač, giljotina i vješala sustavno koristili za istrebljenje pravih svetaca Božjih, kada je Božja Riječ bila zabranjena knjiga, i kada su zatvor i tamnica nagrađivali vjerno istraživanje Svetoga Pisma. I ne postoji li također više Istine koja se sada treba razumjeti nego prije, kao i puna sloboda (ako je čovjek želi koristiti) da vjeruje i podučava, bilo privatno ili javno, što god vjeruje da je Istina?

Da, takvi su povoljni uvjeti našeg vremena. Nikada, u cijeloj povijesti Crkve, nije postojao dan takve povlastice i blagoslova – takvog povećanja znanja i opće inteligencije, takvih mogućnosti za opće širenje znanja i takve širine individualne slobode – savjesti, govora i djelovanja – kao danas. Duh slobode rasprostranjen je na zemlji, i premda lukavi neprijatelji koji su ga nekoć okovali, liscama i zatočili još uvijek žive, i rado bi ga zatočili kao i prije, oni sa žaljenjem shvaćaju da je orao u visini na krilima i da ga možda nikada neće obuzdati opet. Ali ruku pod ruku sa svim tim prednostima, čudno je reći, dolazi i najveća opasnost za Crkvu. Istina, malo je opasnosti za fizički život ili zemaljsku imovinu; ali oni su za prave svece od manje važnosti, jer oni ne smatraju svoj zemaljski život dragim ako na bilo koji način mogu postići božansku prirodu i slavu na koju su pozvani.

Opasnost ovih vremena je za duhovnu prirodu svetaca i njihovu vrijednu baštinu u iznimno velikim i dragocjenim Božjim obećanjima, koja su sve da i amen u Kristu Isusu. Sada su na djelu podmukli utjecaji koji nastoje umanjiti i ugasiti duhovni život i oduzeti svecima njihovu slavnu nadu, potajno potkopati same temelje kršćanstva i tako učinkovito srušiti cijelu nadgradnju kršćanske vjere u umovima mnogih, uzrokujući da tako posrnu i izgube svoju slavnu baštinu kao sunasljednici s Kristom.

Sadašnja opkoljavanja, budući da su ovog podmuklog karaktera, više su sračunata na obmanu i zarobljavanje, tako da ako si netko dopusti da na trenutak bude nespreman, Protivnikova sredstva će steći prednost i iskoristiti je da zarobe neopreznog. I Bog će dopustiti takve zamke jer samo oni koji su odani i vjerni, i stoga uvijek budni, smatraju se dostojnima pobjeći njihovoj snažnoj zabludi. „Bdijte, dakle, i uvijek se molite da se udostojite izbjeći sve ovo što će se dogoditi i stati pred Sina Čovječjega.” – Mat. 21:36.

NAČIN PRISTUPA OVIH VREMENA

Apostol upozorava Crkvu, ne samo na izvjesnost takvih opasnosti i na njihov karakter, nego i na njihov pristup. Jednom prilikom je rekao: „Jer znam ovo, da će nakon mog odlaska među vas ući teški vukovi koji neće štedjeti stado. (Takve su bile velike i razorne papinske moći.) Također od vas samih će ustati ljudi koji će govoriti izopačene stvari da odvuku učenike za sobom.” (Djela 20:29,30.) Sa nekima od ovih stvari su se Pavao i prva Crkva susreli u svoje vrijeme.

Pavao je često bio u opasnosti među lažnom braćom koja su, što se tiče vjere, doživjela brodolom, i koja su se uvelike opirala njegovim riječima – njegovim naporima da izgradi Crkvu u presvetoj vjeri. (2. Kor. 11:26; 1. Tim. 1:19; 2. Tim. 4:14-17.) I on pokazuje da će od takve lažne braće, doći braća koja su zalutala od Istine i postala učiteljima lažne doktrine. najveća opasnost za Crkvu u ovim posljednjim vremenima. (2. Tim. 2:16-18; 3:5.) A kako bismo ih mogli prepoznati i čuvati ih se, on ih je vrlo detaljno opisao, iako je jasno značenje upozorenja donekle zamagljeno pogrešnim prijevodom, koji glasi kako slijedi:

„Jer ljudi će biti samoljubivi, pohlepni, hvalisavci, oholi, hulitelji, neposlušni roditeljima, nezahvalni, nesveti,* kršitelji primirja, lažni tužitelji, neuzdržljivi, žestoki, prezirivi dobrih; izdajice, tvrdoglavi, visokoumni, ljubitelji užitaka više nego ljubitelji Boga; koji imaju oblik pobožnosti, ali poriču snagu iste; uvijek uče, a nikada ne mogu doći do spoznaje Istine.”

Opis kako je ovdje preveden, čitatelj će primijetiti, je neprikladan; jer ljudi takvog zlog karaktera ne bi mogli imati nikakav oblik pobožnosti. Ponovno pročitajte opis i razmislite, kako bi ponosni, pohlepni, hvalisavi bogohulnik, kršitelj primirja, lažni tužitelj, neuzdržljiv i žestok, prezirivac onih koji su dobri, tvrdoglavi, visokoumni izdajica željni užitaka, imati bilo kakav oblik pobožnosti, ili prevariti bilo koga u tom pogledu? Takav žestok karakter i hrabri bogohulnik nikako se nije mogao predstavljati kao dijete Božje; niti bi to pokušao. Činjenica je da naši prevoditelji nisu u potpunosti razumjeli Apostolov jezik, te su, prevodeći ga na Hrvatski, stavili najtežu moguću konstrukciju na grčke riječi, i tako je slika ovih osoba pretjerana. Tako je, na primjer, grčka riječ koja je ovdje prevedena kao „bogohulnici” (redak 3) glasila blasfemos, što označava nekoga tko govori pogrдно, ili zlobnog govornika.

Sad, sudeći samo po riječi, bez obzira na kontekst, ne bismo znali je li u ovom slučaju zlobno govorenje dovedeno do mjere vrijeđanja ili ne; ali kako stoji u vezi

*Sinajski, najstariji i najpouzdaniji MS., izostavlja riječi, „bez prirodne naklonosti,” jer one nisu dio izvornog teksta.

s kontekstom – s obzirom na naknadnu izjavu da oni imaju oblik pobožnosti (redak 5), iako im nedostaje stvarna snaga – moramo zaključiti da oni blaži ili podmukliji oblici zlobnog govora, koji bi bili u skladu s licemjernim oblicima pobožnosti, na koje se upućuje, i stoga je naša hrvatska riječ bogohuliti, iako znači zlobno govorenje, prejak izraz kojim bi se ovdje prevela grčka riječ blasphemos; jer puno i općenito shvaćeno značenje hrvatske riječi blaspheme je – „Govoriti o Vrhovnom Biću u terminima bezbožnog nepoštivanja, vrijeđati ili prijekorno govoriti o Bogu, Kristu ili Svetom Duhu – govoriti zločesto o njima, vrijeđati ih ili klevetati protiv, govoriti prijekorno.” – Webster.

Tako i riječ apeithes prevedena kao „neposlušan”, označava neuvjeren; a izraz „neposlušan roditeljima” bi prema tome značio da nisu istog uvjerenja, ili da nisu istog mišljenja kao roditelji. Riječ anosios, prevedena kao „nesvet”, koja označava neljubazan ili nesvet, također bi, s obzirom na kontekst, bila bolje prevedena blažim hrvatskim izrazom, neljubazan. Riječ aspondos prevedena kao „kršitelji primirja” (redak 3), označava nepomirljive ili neumoljive – tj. tvrdoglave ili postojane u neprijateljstvu. Riječ akrates, prevedena kao „neumjeren,” točnije označava, bez snage ili bez samokontrole. Iako se ova misao također nalazi u hrvatskoj riječi „neumjeren,” riječi se općenito pridaje grublje značenje. Riječ anemos, prevedena kao „goropadni,” označava one koji nisu blagi, divlje To jest, to može biti veliki ili mali nedostatak blagosti, koji u nekim slučajevima dostiže divlju gorčinu. Ali opet, žestoka ili divlja ideja nije kompatibilna s bilo kakvim pretenzijama na pobožnost, kao što je nagoviješteno u retku 5. Riječ aphilagathos, prevedena kao „preziratelji onih koji su dobri,” bilo bi stoga bolje prevedena ne prijateljski raspoložena prema dobrima.

Tako revidiran, Apostolov jezik glasi kako slijedi: „Jer će ljudi biti samoljubci (sebični), pohlepni, hvalisavci, oholi, zlobnici, ne istog mišljenja kao njihovi preci (tj. tvorci novih doktrina), nezahvalni, neljubazni, nepomirljivi, lažni optuživači, bez samokontrole, nisu blagi, nisu prijateljski raspoloženi prema onima koji su dobri – izdajice, tvrdoglavi, visokoumni, ljubitelji užitaka više nego ljubitelji Boga (tj. preferiraju vlastitu volju ili zadovoljstvo umjesto volju ili zadovoljstvo Božje); koji ima oblik pobožnosti, ali poriče njegovu moć; uvijek uči, a nikad ne može doći do spoznaje istine.”

„OD VAS SAMIH DIĆI ĆE SE LJUDI KOJI ĆE GOVORITI IZOPAČENOSTI”

Također treba uočiti da je riječ ljudi, u retku 2, naglašena u grčkom tekstu, kao što je prikazano u Emfatici Diaglottu, čime se ukazuje da se ovdje govori o određenoj klasi ljudi, koja, prema opisu, ne

može biti nitko drugi doli oni spomenuti u Djelima 20:29,30, to jest, ljudi „od vas samih (ljudi od vašeg vlastitog društva, ljudi koje ste do sada smatrali članovima Tijela Kristova, i koji još uvijek tvrde da su takvi), koji će ustati govoreći izopačene stvari (izopačujući Istinu.)

Ali zašto bi, pitate se, netko tko je jednom primio Istinu želio izopačiti je? Apostol odgovara da je njihov cilj „odvući učenike za sobom.” I u tu svrhu, da odvedu učenike za sobom, oni zadržavaju oblik pobožnosti, iako poriču njenu snagu – jedinu moć pomoću koje se bilo koga od pale rase može smatrati pobožnim ili pravednim u Božjim očima, tj. snaga dragocjene krvi Kristove, koja nas čisti od svakog grijeha, sve dok cijenimo i prihvaćamo ovo spasenje kroz vjeru u njegovu krv.

Možemo li se upitati, budući da shvaćamo da živimo u posljednjim danima o kojima se ovdje govori, Postoji li takva klasa neprijatelja Istine i Crkve koja danas stvarno postoji? Uistinu, glas proroštva nikada nije postavio lažnu uzbunu, ili prorekao neizvjestan događaj. Došla su opasna vremena i prorečene opasnosti su posvuda oko nas. Rame uz rame u istim zajednicama s poniznim, vjernim, posvećenim svecima – u istim malim skupovima onih koji su pobjegli iz babilonskog ropstva, u istim kućanstvima, a često i za istim stolom Gospodnjim, razvija se klasa koji su „ljubitelji samih sebe (sebični), pohlepni (časti i razlikovanja i hvale ljudi – ambicioznih), hvalisavaca (kao da je zasluga Istine koja je sada dužna i primljena na neki način dužna prema njima, i kao da imaju pravo stoga to mijenjati i dopunjavati po svome zadovoljstvu), ponosni” (na to znanje koje treba primiti samo s poniznošću i zahvalnošću, i koje se može zadržati samo pod ovim uvjetima).

Budući da je svjetlo novootkrivene Istine obasjalo njihov put, oni, kao i vjerni sveci, više nisu istog mišljenja kao njihovi roditelji; ali Božja dobrota im se tako očitovala, umjesto da u njima njeguje duh zahvalnosti i suradnje, koja je njegov dizajn, čini se da budi duh ponosa i ambicije, koji ne oklijeva dugo prodavati Istinu za ambiciozne ciljeve, koliko god ti ciljevi bili trivijalni i glupi. I u skladu s ambicioznom politikom, postupno postaju „zlobnici (protiv Kristove nauke i onih koji vjeruju i uče je), neljubazni, neprijateljski nastrojani prema onima koji su dobri (koji čvrsto drže Istinu u pravednosti), i lažni optužitelji” (takvih). Dok tako napreduju, čini se da gube svu nekadašnju snagu kršćanskog karaktera. Oni postaju nepomirljivi s Istinom, tako da ih ni Pismo, ni razum, ni primjer vjernika nemaju snage obnoviti. Voleći vlastitu volju više nego volju Božju, postaju sve ponosniji i hvalisaviji svojim postignućima – visokoumni i opojni. Ne podvrgavajući se Glavi Tijela, Kristu Isusu, oni su

ambiciozni da sami budu na čelu novih frakcija, i tako se pretvaraju u izdajice Istine.

Oni također tvrde da su vrlo ozbiljni istraživači Riječi Božje; i takvi jesu, ali nikada ne dolaze do spoznaje Istine. Traže nešto novo, neki novi i osebudni „nalaz” u Božjem rudniku koji će privući začuđene poglede mnogih znatiželjnih učenika. Ali, jao za njihove namjere! Nema takvih pravih zanimljivosti u blagoslovljenoj Riječi Božjoj; ali revnost ovih ambicioznih jednaka je hitnosti, i jedna za drugom stvarne istine bivaju zamagljene, iskrivljene i izopačene u ovaj neplemeniti cilj i predstavljene kao novopronađene istine. I neoprezni ih primaju kao takve, ne prepoznajući isprva da su subverzivni za cijeli sustav Božanske Istine. Tako je njihova vjera u već naučene istine nesvjesno potkopana; uhvaćeni su u zamku Neprijatelja; i kako nastavljaju slušati ove zavodljive utjecaje, postaju sve više i više zapetljani, sve dok se, izgubivši svoje sidrište, ne nađu kako plutaju na ogromnom moru nevjere, plutajući ne znaju kamo. Poput svojih vođa, oni mogu zadržati oblik pobožnosti, ali su izgubili njegovu moć.

NJIHOVA POLITIKA ĆE BITI VRLO ZAVODLJIVA

Ali postoji još jedna značajka opisa ovih lažnih učitelja, čije ambicije stavljaju toliko opasnosti na stazu svetaca, koju ne treba zanemariti. Rec 6 i 8 opisuju, ili točnije ilustriraju, način na koji će se utjecaj takvih učitelja izvršiti na Crkvu. Njihovo protivljenje nije izraženo hrabrim, prkosnim izrazima, i naglašena i nametnuta žestoko. Kao što je ovdje naznačeno, njihova politika je lukava, prijeverna, prepredena, pod izgovorom pobožnosti, ljubavi prema istini i revnosti za istinu. Njihov utjecaj će se vršiti donekle na način podle klase spomenute u retku 6, koji se „uvlači u kuće i zarobljavaju glupe žene, natovarene grijehom i vođene raznim neumjerenim željama.” Ne zato što će takav biti stvarni nemoralni karakter ovih učitelja, već će njihova politika biti jednako zavodljiva.

Njihov stvarni pravac je detaljnije opisan u retku 8 ovako: „Kao što su se Janes i Jambres suprotstavili Mojsiju, tako se i ovi opiru Istini – ljudi pokvarenih umova (pokvareni ili odstupili od Istine), opaki u vjeri.” Tako nam je pokazano da će se protivljenje Istini očitovati u podmuklom, varljivom pravcu sličnom onom kod onih Mojsijevih protivnika. Suprotstavili su se Mojsiju čineći nešto slično onome što je on učinio, zbudjujući tako narod. Bog je Mojsiju dao moć da čini određena čuda kako bi dokazao Izraelu da je Mojsije njegov božanski ovlaštenu zastupnik. I Sotona je odmah opunomoćio svoje zastupnike da udvostruče ta čuda, što su oni učinili u određenoj mjeri, ne savršeno, nastojeći tako zbuniti

umove ljudi i poljuljati njihovo povjerenje u Mojsija i njegovo vodstvo i učenje.

Baš tako je i danas. Proučavani napor lažnih učitelja – lažne braće koja se razvijaju u samoj sredini Crkve – je nadoknaditi Istinu uvjerljivim oblicima pogreške, uzdrmati povjerenje kako u Istinu tako i u sve učitelje Istine, tako odvesti učenike za njima i njihovim teorijama. I kao posljedica primamljivanja ovih lažnih učitelja, i nevjernosti mnogih ljubavi i služenju Istini koju su primili, klasa usred Crkve dat će puno ohrabrenja ambicijama ove lažne braće; „Jer,” kaže Apostol (2 Tim. 4:3,4), „doći će vrijeme kada neće podnositi zdrav nauku, nego će prema vlastitim željama (željama za nečim novim) skupljati sebi učitelje, imajući uši koje ih svrbe (za nove i čudne stvari); i oni će odvratiti svoje uši od Istine, a okrenuti će se bajkama.”

Niti će ova klasa biti samo mala manjina; jer, kako se vjernici ne bi obeshrabrili kad se nađu licem u lice s ovim stvarima, oni su unaprijed upozoreni (Ps 91:7) da će, prije nego što ovaj sukob završi, tisuće pasti s njihove strane i deset tisuća s njihove desne strane ruka. Stoga, shvaćajući da je Bog sve unaprijed znao i da ostvarenje njegovih slavni nakana time nije ni najmanje ugroženo, oni još uvijek mogu imati povjerenja i radosti u pogledu veličanstvenog dovršetka njegova Plana i svog obećanog položaja u njemu.

„TAKVIH SE KLONI”

Ali kako će se vjerni vjernici ponašati prema ovoj lažnoj braći u svojoj sredini? Hoće li ih uzeti za ruku, kao prije, i poželjeti im blagoslov? Hoće li ih priznati kao braću u Kristu? Posjeduje li ih Bog kao sinove? Hoćemo li doista hodati s njima i biti nedužni? Što Apostol kaže da ćemo činiti? On kaže: „Od takvih se klonite.” (redak 5.) „Ne budite sudionici s njima; jer prije ste bili tama, a sada ste svjetlost u Gospodinu; hodite kao djeca svjetlosti... i ne sudjelujte u neplodnim djelima tame, nego radije ukorite ih.” (Efež. 5:6-11.) A apostol Ivan (2. Ivanova 11) naglašava Pavlov savjet, govoreći: „Ako tko dođe k vama i ne donese ovu nauku, ne primajte ga u svoju kuću niti mu zaželite blagoslov; jer onaj tko mu želi Božji blagoslov sudjeluje u njegovim zlim djelima.”

Takvi će „zli ljudi”, kaže Pavao (redak 13), „postajati sve gori i gori (sve hrabriji i agresivniji, budući da dobivaju ohrabrenje od one brzo rastuće klase koja više neće podnositi zdravu doktrinu), varajući (druge) i bivajući prevareni” (sami – postajući čvršće uvučeni u zamke vlastitog tkanja, tako da ih je nemoguće izvući). Ali, ipak, dolazi vrijeme kada neće nastaviti dalje; jer će se njihova ludost očitovati svim ljudima, kao što je bila ludost Janesa i Jambresa, koji se nisu mogli zauvijek oduprijeti učenju Mojsija, sluge Božjeg. – redak 9.

Zatim Pavao nastavlja s usmjeravanjem pozornosti na osnovu Timotejevog povjerenja u sebe kao vjernog učitelja božanske istine, govoreći: „Ali ti si u potpunosti upoznao moj nauk, način života, namjeru, vjeru, dugotrpljivost, milosrđe, strpljivost, progonstva, nevolje koje su me snašle u Antiohiji, u Ikoniju, u Listri; kakva sam progonstva podnio; ali od svih me izbavio Gospodin.” – reci 10,11.

Takve su uvijek oznake pravog učitelja. Njegova doktrina će biti ono što najtemeljitiše istraživanje Svetoga Pisma najjasnije dokazuje i utvrđuje izvan svake slučajnosti. Njegov način života bit će u skladu i s njegovom vjerom i s njegovim posvećenjem Gospodinu. Njegova će namjera biti izgradnja Crkve u presvetoj vjeri. Njegova će vjera biti čvrsta i jasna – ne samo puko nagađanje, već znanje utemeljeno na sigurnoj Riječi Božjoj, kod kojeg nema promjene niti sjene promjene. I njegova će se velika ljubav prema Crkvi očitovati, kao što je bila Pavlova, i kao što je bila Mojsijeva ljubav prema Izraelu, dugotrpljivošću, strpljivošću i krotkim podnošenjem progonstva, kako od protivničkog svijeta tako i od lažne braće koja se pojavljuju usred Božjeg naroda. I u takvim progonima neće nedostajati pravi učitelj; jer „svi koji hoće pobožno živjeti u Kristu Isusu bit će progonjeni”. (redak 12.) Takvo je bilo iskustvo svakog pravog učitelja kojega je Bog ikada podigao da oslobodi i vodi svoj narod. Svjedočite Noi, Mojsiju, Pavlu i Luteru.

Ali, ljubljani, naš vam je savjet u ovim opasnim vremenima, kada zabluda poprima svoje najpogubnije i najvarljivije oblike, i kada pronalazi svoje najaktivnije zastupnike među lažnom braćom i sestrama u samoj vašoj sredini, i kada vjernost Istini, stoga, dovodi do prekida nekih od najnježnijih društvenih veza koje ste ikada poznavali, čak i među onima s kojima ste nekoć slatko razgovarali dok ste zajedno hodali u kuću Božju – da, u ovim vremenima ponovno potaknimo Pavlov savjet – „Ostani u onome što si naučio i u što si se uvjerio, znajući od koga si to naučio”; jer je zapisano (Ivan 6:45), „Svi će biti poučeni od Boga.” Tko god bio ljudski posrednik kojim se Bog poslužio da vas dovede do spoznaje istine, on je jednostavno bio kažiprst koji vam je pomogao da je sami pronađete na svetoj stranici; i u poniznosti i vjernosti nije iznio ništa veće od ovoga, uvjeravajući vas da vas je Sveto Pismo na koje je uvijek i neprestano ukazivao doista „sposobno učiniti mudrima za spasenje po vjeri koja je u Kristu Isusu”; i da je „sve Pismo, dano od Boga nadahnuto, korisno za nauk, za ukor, za popravljivanje, za pouku u pravednosti, da čovjek Božji bude savršen, za sva dobra djela opremljen.”

DRAGOCJENA ISTINA JE BOŽJA PORUKA

Stoga, dragi ljubljani, ono što ste naučili o Božjem veličanstvenom Planu vjekova, i o vašem privilegiranom mjestu u tom Planu, kao nasljednici Božji i sunasljednici s Isusom Kristom, njegovim Sinom, i o uvjetima pod kojima držite ovo dragocjeno obećanje i možete ga konačno ostvariti, a u vezi s onom velikom temeljnom doktrinom našeg otkupljenja od grijeha i smrti kroz dragocjenu krv „čovjeka Krista Isusa, koji je sebe dao kao otkupninu za sve”, na kojoj činjenici počiva cijela nadgradnja čudesnog i veličanstvenog plana, čvrsto se držite ovih stvari, znajući od koga ste ih naučili. Ova dragocjena Istina je Božja poruka vama, a ne ljudska. Takva uzvišena i slavna nada nikada ne bi mogla ući u um smrtnog čovjeka da je Bog nije otkrio svojim Duhom, kao što je učinio kroz vjeru u svoju Riječ, u svoje vrijeme. Sve je u toj Riječi. Potražite i uvjerite se sami; i ne budi nevjerni nego vjerni. Ne dolazi vam na temelju bijednog autoriteta ispraznih mašti, ili snova, ili sumnjivih vizija, nego na temelju autoriteta Božje presvete i autentične Riječi. Istina, gotovo je predobro za vjerovati, ali nije li baš kao naš Bog? Ne ilustrira li veličanstveno širinu njegova moćnog uma, opseg njegove čudesne mudrosti i moći, te dubinu njegove ljubavi i milosti?

Nastavi, dakle, u stvarima koje si naučio, i u koje si se uvjerio (dokazavši to sam iz Pisma), i ne budi od onih koji odvrću svoje uši od Istine i okrenuti su bajkama. I promatrajući one koji imaju oblik pobožnosti, ali koji, usprkos tome, svojim lažnim učenjima poriču njezinu moć, „od takvih se odvratite” i „nemojte sudjelovati u besplodnim djelima tame, nego ih radije karajte.”

Ne možemo služiti dvojici gospodara; ne možemo prihvatiti uzrok istine i uzrok pogreške također; niti možemo zadržati prijateljstvo s Bogom i zagovornicima zablude također. Tko je na strani Gospodina? Neka se okupe oko Gospodinova mjerila. Sve u svemu, oni će biti samo „malo stado.” Poput Gideonove družine, društvo koje je sada okupljeno objavljivanjem žetvene poruke Istine mora biti testirano i rešetano sve dok ne ostanu samo odani, vjerni, iskrenog srca, hrabri i hrabri vojnici križa; i njima će, iako je njihov broj malen, pripasti lovorika pobjede kada Istina i ispravnost konačno pobjede. Neka se nitko ne hvali brojevima sada kada su najviši interesi Božjih izabranika povezani s nekolicinom vjernih, kojima će se Ocu svidjeti dati Kraljevstvo.

*„Tisuća će pasti tebi sa strane, i deset tisuća s desne tvoje,
ali se tebi neće približiti.” – Psalam 91:7*

„Izbroji mi mačeve koji su došli.”
„Gospode, tisuće na tisuće su spremne.”
„Evo, ovih je previše, a s njima su i oni
čija srca i čije ruke nisu postojane.
Onaj čija duša ne gori,
neka uzme svoj šator i vrati se.”

„Prebroj mi mačeve koji su ostali.”
„Gospode, stotine na stotine su odvažne.”
„Ovih je još previše da bi ih doveo
Do pobjede koju pripremam.
Vodi ih dolje do ruba
vode Mare da piju.”

„Gospode, onih koji ostaju samo je malo,
A vojske neprijateljske su užasne,
A što može učiniti šačica poput nas?”
„Kada čujete s one strane mog glasa kako zove
Pušite u trubu! Držite svjetlo!
Veliki Midian će se rastopiti pred vašim očima.”

RAZLIČITI OBLICI ZLA

„Klonite se svakog oblika zla.” – I. Sol. 5:22

U revidiranoj verziji riječ pojava je prevedena kao oblik – „suzdržati se od svakog oblika zla.” Zla imaju različite oblike. Ponekad su to grubi i odbojni oblici; ponekad su to privlačni oblici. Bez obzira na oblik, ako znamo da je stvar zla, grešna, štetna, bilo za sebe ili za druge, trebamo se suzdržati od nje. Apostol je nabrojao neke od ovih oblika zla, naime: „Preljub, blud, nečistoća, razvrat, idolopoklonstvo, vještičarenje, mržnja, svađa, nadmetanja, srdžba, svađa, pobune, krivovjerja, zavist, ubojstva, pijanstva, pijanke i slično, o čemu sam vam prije rekao, da oni koji tako čine neće baštiniti kraljevstva Božjega.” (Gal 5:19-21.) Kaže da su to djela tijela i da su očita.

Kršćanima ovi oblici zla moraju biti vrlo odbojni, jer da bi netko uopće bio kršćanin, mora imati novi um. A Novi um, u omjeru kako se razvija, prijanjat će uz ono što je dobro. Međutim, trebamo zapamtiti biblijski savjet da svi od ovih većih zala imaju, za kršćanina, profinjeniji oblik, kao, na primjer, kada je naš Gospodin izjavio da „Tko mrzi brata svoga, ubojica je.” Ovo je prilično tanka razlika koja se odnosi na kršćanina. Možemo vidjeti da bi onaj duh u kršćaninu koji bi se zadovoljio mržnjom, umjesto ubijanjem brata, bio vrlo zlo stanje za srce i značio bi smrt za Novo stvorenje.

Naš Gospodin definira preljub ne samo kao vanjski čin, već i kao osjećaj preljuba u srcu – postojanje namjere ili volje u srcu. Stoga bi Novo stvorenje, zauzimajući ovo stajalište, trebalo ozbiljno i revno čuvati svoje srce. I tako s Pohlepom. Pohlepa je biti nezadovoljan onim što imamo i željeti dobiti ono što drugi imaju. Ovo je jedan oblik sebičnosti, a duh sebičnih želja je zao. Zapravo, mogli bismo reći da je svaki oblik zla, koliko možemo razaznati, oblik sebičnosti. Nijedna zla stvar koju možemo zamisliti u čovječanstvu ne bi bila osim sebičnosti – želje da nešto imamo, da budemo nešto. Ove stvari, koje vode do svoje kulminacije, značile bi želju da budemo uzurpator moći – da uhvatimo stvari koje nisu naše – neprikladno stanje žudnje za moći, žudnje za bogatstvom, itd.

DJELA, RIJEČI I MISLI

Zla se mogu sažeti u tri oblika – djela, riječi i misli. Zla djela su ona koja bi drugi lako uočili. Zle riječi možda nisu tako očigledne. Zle misli, po bilo kojoj liniji na koju ukazuje apostol, ili po bilo kojoj drugoj liniji, su štetne, grešne i treba ih se suzdržati. Ako,

zbog slabosti koje smo naslijedili i koje pripadaju našem smrtnom tijelu, nismo u stanju u potpunosti ovladati tim zlim sklonostima, moramo pokazati Bogu da se protiv njih borimo najbolje što možemo. A kolika je sposobnost svakoga, odlučuje sam Bog.

Trebali bismo se suzdržavati ne samo od zlih stvari, nego bismo se također trebali suzdržavati od svake pojave zla. Trebali bismo se suzdržavati, koliko god je to moguće, od činjenja stvari za koje znamo da su dobre, ako bi naši prijatelji ili susjedi mogli krivo shvatiti i smatrati te stvari zloma. Da bi naš utjecaj za Istinu bio što veći, trebamo izbjegavati, ne samo zlo u svakom njegovom obliku, već i sve što ima zao izgled.

Po našem mišljenju, zlo razmišljanje jedno je od najvećih zala s kojima se Božji narod mora boriti. Oni mogu u znatnoj mjeri obuzdati djela i riječi i trebaju, kako kaže apostol, nastojati svaku misao dovesti u poslušnost Kristovoj volji. To ne znači da zla misao ne bi presjekla put uma. Ali treba razlučiti karakter misli, je li zlobna ili uvredljiva, i ako je tako, treba je smatrati smrtonosnim neprijateljem i odmah protiv nje treba voditi rat, da se ne bi učvrstila u određenoj mjeri.

Je li apostol sugerirao nemogućnost kada je rekao: „Klonite se svakog oblika zla”? Moguće je da apstiniramo kao nova stvorenja, da se ne slažemo sa svim oblicima zla – da mu se suprotstavljamo. Ali zbog nesavršenosti tijela, netko to možda neće uvijek moći učiniti. Tijelo se samo smatra mrtvim. Dužnost je Novog Stvorenja da se bori protiv zle misli, ako ona ikada postigne puni razvoj. Za vođenje ove borbe protiv grijeha uključili smo se s velikim kapetanom našeg spasenja. Pokazao je vlastitu vjernost pravednosti i Očev je zastupnik za ukidanje grijeha.

A na onima koji bi hodali Učiteljevim stopama je da se pridruže ovom križarskom ratu protiv grijeha. Prvo mjesto za početak križarskog rata je u našim vlastitim umovima, u našim vlastitim odnosima. Sveto Pismo nam govori da vodimo dobru borbu u vlastitom tijelu – ne protiv grijeha u nekom drugom. I na to se naš Gospodin poziva kada nas upozorava da u sebi pobijedimo ambiciju, oholost, lakomislenost itd. – da ne dopustimo da nas osvoje kao nova stvorenja. Moramo pobijediti ove stvari u palom tijelu, u kojem svi sudjelujemo – neki više, a neki manje. Prema našoj revnosti imat ćemo naklonost Gospodnju. A prema nevjernosti u ovoj stvari, nedostajat će nam to odobrenje.

Svi koji služe Gospodinu u bilo kojem svojstvu – kao putujuća Braća, kolporteri itd. – trebali bi nastojati obuzdati svoja tijela i živjeti prema učenjima Svetoga Pisma – i bit će blagoslovljeni proporcionalno ako to čine. I u omjeru koliko su manje oprezni, bit će manje blagoslovljeni – manje vješti u propovijedanju Riječi i u službi istine.

BOŽJE OPHODENJE POD RAZLIČITIM SAVEZIMA

Dekalog Saveza zakona bio je sastavljen od zabrana – „Nemoj.” Čini se da je Božji odnos prema onima koji će postati članovi „Kuće sinova” drugačiji od ovoga. Umjesto da nam govori što ne smijemo činiti, on nam govori što ćemo činiti.

Kako će biti s onima s kojima će Bog postupati tijekom postojanja Mesijanskog Kraljevstva, pod uređenjem Novog saveza? Odgovaramo da će tijekom Kristove vladavine biti pod vrlo sličnim uređenjem kao Židovi pod Mojsijem. Hoćeš i nećeš, prisilit će veliki Posrednik. A provođenje će biti neophodno, zbog grijeha i nesavršenosti i degradacije u kojoj će ljudi biti. U skladu s ovim čitamo da „svaki tko ne bude poslušao tog Proroka bit će izbrisan iz naroda.” (Djela 3:23.) Riječ poslušati implicira zapovijed i da je zapovijed potkrijepljena autoritetom za provođenje.

Činjenica je da će u Mesijinom Kraljevstvu vladati Zakon. „I mnogi će ljudi otići i reći: Dođite da se popnemo na goru Gospodnju, u dom Boga Jakovljeva, i on će nas naučiti svojim putovima, i hodit ćemo njegovim stazama; jer će iz Siona izaći Zakon i Riječ Gospodnja iz Jeruzalema.” (Izaija 2:3.) A oni koji se ne budu pridržavali ovog zakona imat će nevolje da bi se naučili pravednosti. „Sudovi će Gospodnji biti po zemlji” (Izaija 26:9) i ljudi će ih primijetiti. S njima se neće postupati kao pod Savezom milosti. Volja se neće uzeti umjesto djela. I neće imati Zagovornika.

Naprotiv, veliki Posrednik će, tijekom tisuću godina Posredničkog Kraljevstva, uputiti, nagraditi i blagosloviti i uzdići sve voljne i poslušne, s namjerom da svi oni tijekom te vladavine koji žele da im se pomogne, budu pomognuti i budu spremni biti predani

NEPRAVEDNA VLADAVINA USPJEŠNA

– 22. SIJEČNJA – I. KNJIGA O KRALJEVIMA 16:23-33 –

„Pravda uzvisuje narod, a grijeh je sramota svakom narodu.” (Izreke 14:34)

Izraelska dinastija Omri bila je uspješna prema svjetskim standardima, ali neuspjeh s božanskog stajališta. Omri, veliki vojskovođa, naslijedio je izraelsko prijestolje nakon Jeroboamove smrti. Bio je vrlo uspješan i osvojio je Moapce, istočno od Jordana, stavljajući ih pod godišnji danak od dvjesto tisuća ovaca. Sagrađio je novu prijestolnicu, grad Samariju, i uspješno nadmašio Jeroboama kao zavodnika svog naroda, po vjerskim linijama. Prema Savezu Izraela sa Svemogućim postojalo

Svemogućem na kraju Doba. „A kad mu sve bude pokoreno, tada će se i sam Sin pokoriti Onome koji mu je sve pokorio, da Bog bude sve u svemu.” (I. Korinćanima 15:28.) Prema tome, sve do kraja tog Doba nitko od Svijeta, pod uređenjem Novog saveza, neće dosegnuti sinovstvo. Ali ako su do tog vremena bili usavršeni kao sinovi i izdrže testove koji su tada bili zadani, Otac će ih prihvatiti i dati im blagoslove vječnog života, itd., kao sinovima.

Određeni Biblijski tekst daje nam naslutiti kako će se to odvijati. Ovaj nam tekst Svetog Pisma pokazuje naredbe i propise koje će Bog staviti na svijet. „I ovo će biti Savez koji ću sklopiti s domom Izraelovim nakon onih dana, govori Gospodin, stavit ću svoj Zakon u njihovu dušu i zapisat ću ga u njihovim srcima; i bit ću njihov Bog, i oni će biti moj narod.” (Jer. 31:33.) On također kaže: „I dat ću im jedno srce; i novi ću duh staviti u vas; i izvadit ću kameno srce iz njihova tijela i dat ću im srce od mesa.” (Ezek. 11:19.) Ova kratka izjava implicira potpuni povrat svega što je izgubljeno u Adamu.

Adam je stvoren savršenim, ali izopačenost čovječanstva i pojačavanje toga u mnogim slučajevima doveli su današnji svijet u stanje kamenog srca, sve dok nehumanost čovjeka prema čovjeku nije užasna. Božji će propisi postupno biti dovedeni pred ljudski um i ugravirani i isprepleteni u cijelo vlakno njegova bića, tako da će čovjek na kraju Tisućljetnog doba biti kao što je Adam bio na početku – potpuno u skladu sa svakim načelom pravednosti i sa svime što je dobro i nesklad sa svime što je zlo. Ovo će stanje ponovno postati sama srž ljudske prirode i samo onima koji to postignu doći će blagoslov vječnog života.

Čitamo da će Bog iskušati sve koje primi. Čitamo o tome kako će Sotona, na kraju Posredničke vladavine, biti pušten da iskuša sve one koje će Bog uzdići iz ljudske nesavršenosti. Ovo se neće učiniti da se vidi jesu li ili nisu savršeni, jer oni bit će savršeni, ali će se vidjeti hoće li ili ne, u svojoj savršenosti, biti odani Bogu. Svi oni koji neće izdržati ovaj test bit će uništeni kao nedostojni velikih blagoslova vječnog života i Božje naklonosti!

je samo jedno levitsko svećenstvo i jedan sveti hram Jehovine prisutnosti za cijeli narod Izraela, i to u Jeruzalemu. Kao što je svjetovna mudrost vodila Jeroboama da potpuno odvoji deset plemena od dvaju plemena uspostavljanjem novih mjesta štovanja i pojednostavljanjem štovanja i simboliziranjem Boga zlatnim teletom, tako je isti duh svjetovne mudrosti sugerirao Omriju još daljnje odstupanje od Boga i još bliži pristup običajima i idolopoklonstvu okolnih naroda.

Omri je umro, ili, prema zapisima, „Omri je usnuo sa svojim očevima.” Ne želimo iz ove izjave izvući zaključak da je kao zao čovjek otišao u vječnu muku i da je priroda muke san. Niti trebamo misliti da je Omri svetac i da ide na nebo i da zamišljamo da oni na nebu spavaju. Ne smijemo misliti ni da je otišao u Čistilište i da su tamošnja iskustva pospana. Moramo ostaviti sve takve nebiblijske predodžbe o poštivanju mrtvih, dobrih i loših. Moramo se vratiti Bibliji i iz nje naučiti da svi koji umru, poput svetog Stjepana (Dj 7:60), zaspu čekajući jutro uskrsnuća, kada će Otkupitelj sve pozvati iz groba. (Ivan 5:28,29, Rev. Ver.) Tada, kao što Daniel izjavljuje, „Mnogi koji spavaju u prahu zemaljskom probudit će se”; nekolicina na slavu i čast, mnogi na sramotu i vječni prezir – od kojih će se morati očistiti poslušnošću Božanskim zahtjevima pod Mesijinom slavnom vladavinom pravednosti. – Dan. 12:2.

AHAB I JEZABELA

Ahabovo ime znači: „Kao njegov otac.” I sigurno je bio! Ime mu je bilo prikladno. Njegova je vladavina bila još uspješnija u nepravdi. Dvadeset i dvije godine posvetio se daljnjem potkopavanju prave vjere i uvođenju najgorih oblika razuzdanog, poganskog idolopoklonstva. U tome mu je uvelike pomogla njegova žena – Jezabela, kći kralja Sidonaca. Njezino ime označava čednost; ipak je iskoristila svoj veliki utjecaj kod svog muža i diljem nacije za promicanje nečednosti u vezi s orgijama poznatim kao vjerski obredi i ceremonije, povezane sa štovanjem Baala i „Aštarte”, žensko božanstvo koje se je štovalo. U vezi s tim obožavanjem žrtvovani su ljudski životi, obično oni djece – baš kao što je pronađeno na Aljasci kada je 1867. godine došla u posjed Sjedinjenih Država – ljudske žrtve su bile česte – posebno u vezi s postavljanjem temelja za veliku kuću.

LEKCIJE OVDJE ZA NAS

Svi civilizirani ljudi su duboko zainteresirani za zemaljske vlade i njihov uspjeh. Svi žudimo za društvenim i financijskim prosperitetom. Unatoč tome, još uvijek je istina da je prosperitet štetan u onoj mjeri u kojoj odvaja ljude od Božanskih priprema i blagoslova koji su uz to povezani. Samo pravednost može istinski uzvisti naciju. Svaki oblik bezakonja je štetan, koliko god se u to vrijeme činio suprotnim ovome. Naš je dan najvećeg svjetovnog prosperiteta koji je ova zemlja ikada upoznala. Ali jao! nije dan

JOŠAFATOVA JEDNA POGREŠKA

– 29. SIJEČNJA – II LJETOPISI 17:1-13 –

„Tražite najprije Kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a ovo će vam se sve dodati.” – Mat. 6:33

DOK je Ahab bio kralj Izraela, Jošafat je naslijedio prijestolje Jude. Imao je prednost što su mu roditelji bili pobožni ljudi – veliku prednost. Kao što je

vjerskog prosperiteta. Naprotiv, nikada nije postojalo vrijeme kada je nevjera u osobnog Boga i u Bibliju kao njegovu objavu bila toliko opća među inteligentnim ljudima. Naše crkvene građevine postaju hramovi mode, dvorane za koncerte i predavanja, dok je pravo bogoslužje koje je jedino drago Svevišnjem daleko – o njemu se malo razmišlja.

Štovanje Mamona, klanjanje zlatnom teletu, žrtvovanje života za stjecanje bogatstva, pripadaju našem vremenu jednako istinski kao i Ahabovom – ali u profinjenijim razmjerima i stoga varljivijim i podmuklijim. Pogađa i siromašne kao i bogate. Siromašni su često samo neuspješno ambiciozni, stoga često ogorčeni i nezadovoljni.

Stalno nalazimo da Bog koristi ljudski gnjev da bi ga hvalio. Učinak prosperiteta Ahaba i Jezabele bio je dvostruk: zarobio je i degradirao jednu klasu, dok je probudio i odvojio od sebe drugu klasu – oni koji su štovali Boga u duhu i istini. Takvi su napustili desetoplemensko kraljevstvo i njegovo idolopoklonstvo i poistovjetili se s dvoplemenskim kraljevstvom Jude i njegovim pravim obožavanjem.

Tako je i danas. Uspjeh Mamona, odbacivanje Biblije od strane viših kritičara i njihovo gospodsko hvalisanje sposobnošću da nam daju nešto bolje od Riječi Božje, i općenito štovanje Mamona, budi svetije ljude našeg vremena da se odvoje i kažu jezikom Jošue: „Odaberite danas kome ćete služiti; što se tiče mene i moje kuće, mi ćemo služiti Gospodinu.”

ANTIPSKI AHAB I JEZABELA

Kao što svi kršćanski istraživači znaju, Izebelu, Ahaba i Iliju Gospodin je koristio kao tipove, a njihova su iskustva nagovijestila mnogo veće stvari u iskustvu Crkve, duhovnog Izraela, tijekom ovog Evandeoskog doba.

Ahab je simbolizirao građansku vlast. Izebela je simbolizirala religijski sustav. Neispravan brak Ahaba i Izebele, protivan židovskom zakonu, simbolizirao je brak ili zajednicu Crkve i države. Napredak zla pod ovom unijom prikazan je u Knjizi Otkrivenja, gdje se Izebela posebno spominje po imenu. (Otkrivenje 2:20-23.) Gospodin je optužio veću Izabelu, crkveni sistem, bilo je dopušteno ili joj je bilo dopušteno da podučava i zavodi njegov narod od ispravnog smjera kršćanskog života. Isti tekst Svetog Pisma predstavlja Iliju, kojeg je progonila Izabela, preko svog muža, kao tip pravih vjernika ovog Doba koje progoni lažna Crkva kroz ruku civilne vlasti.

predloženo u našoj posljednjoj studiji, nepravda i idolopoklonstvo Izraela povoljno su djelovali na Judu, baš kao što pijanstvo i rasipnost roditelja ponekad

reagiraju na njegovu djecu, koja uočavaju njegovu ludost i uče na njegovim greškama. Štoviše, idolopoklonstvo Izraela, koje je njegove najsvetije ličnosti od svih plemena otjeralo u Judu, obogatilo je potonju naciju u moralnom tonu i karakteru. To je uključivalo sve svećenike i levite koji su još uvijek bili odani Bogu i bogoslužju koje je on uspostavio.

Sve te stvari proizvele su zdrav osjećaj koji je mladi kralj Jošafat dijelio i, kao poglavar nacije, davao primjer.

Ohrabren na taj način, mladi kralj je započeo opći križarski rat protiv svakog idolopokloničkog mjesta i običaja u svom kraljevstvu. Kao što je Ahab nadmašio svog oca Omrija kao zločinca, tako je Jošafat nadmašio svog oca Asu kao pobornika božanskog zakona. Doista, sjećamo se da je u Asinim kasnijim godinama postao ponosan i samosvjestan te se u određenoj mjeri neko vrijeme bunio protiv Božanskih uređenja.

BLAGOSTANJE U BOŽANSKOJ MILOSTI

Jošafatovo je kraljevstvo napredovalo. Učvrstio je njegove različite granice, posebno prema zemlji Izrael, najbližem susjedu Jude. Susjedne manje nacije tražile su Judinu naklonost i za nju su plaćale danak i darove sve dok Jošafatovo kraljevstvo nije postalo vrlo napredno. Tako je vjernost Gospodinu bila nagrađena blagostanjem. Ako neki iz ovoga pokušavaju izvući pouku da su sve uspješne osobe i nacije časni, pravedni i u božanskom zajedništvu, sigurno griješe. Također griješe oni koji tvrde da su nevolje, siromaštvo, bolest sigurni dokazi Božje nemilosti i grešnog života.

Ne samo da se trebamo sjetiti da su loši kraljevi, Omri i Ahab, bili uspješni, nego se također sjećamo da su mnogi zli narodi i nepravedni običaji napredovali i napreduju i danas. Prosperitet, stoga, nije uvijek znak božanske naklonosti. Za Jošafata i njegovo kraljevstvo, međutim, blagostanje je bilo znak naklonosti jer je Juda još uvijek predstavljala Božji izabrani narod na poseban način. Prema Božjem savezu s njima, oni će biti blagoslovljeni u omjeru koliko budu održavali svoju odanost svom sporazumu – svoju odanost Bogu. Ali ovo obećanje ili Savez nije sklopljen s čovječanstvom općenito, već samo s jednom nacijom Izraela, koju je, u vrijeme našeg proučavanja, posebno predstavljalo Kraljevstvo Jude. Ako želimo vidjeti da pravednost ne donosi uvijek mir i svjetovno blagostanje, moramo samo pogledati samog Učitelja i njegove najvjernije sljedbenike da vidimo suprotno. Štoviše, ovo je Učiteljevo jamstvo svojim sljedbenicima: „U svijetu ćete imati nevolju, ali u meni ćete imati mir”; „Ne čudite se što vas svijet mrzi; znate da je mrzio mene prije nego vas.” „Tko god hoće živjeti pobožno u ovom sadašnjem vremenu, bit će progonjen.”

Drugim riječima, sustavi nagrađivanja i kažnjavanja koje bi pravda pokazala sada se ne provode. Bog sada

uređuje da njegova duhovna obitelj hodi po vjeri, a ne po viđenju; i da bi im dao kušnje vjere, često dopušta njihovu patnju i nedostatak u zemaljskim interesima kako bi testirao njihovu lojalnost i poslušnost – kako bi ih pokazao kao pobjednike, vjerne do smrti, u njihovoj privrženosti načelima pravednosti. Njima je obećanje da će, kada budu proglašeni dostojnima, primiti nebesku baštinu. Tada će doći vrijeme suđenja za svijet.

Ali kada započne Mesijina vladavina, sve će se to promijeniti i svaki pogrešan čin, riječ i misao bit će brzo kažnjeni, a svaki dobar trud bit će nagrađen i ohrabren. Stoga Sveto Pismo izjavljuje: „Kad sudovi (pravednost) Gospodnji budu rasprostranjeni po zemlji, stanovnici svijeta će se učiti pravednosti.” Blagoslovljene prilike tog vremena pripadat će cijelom čovječanstvu osim Crkve. Posebno pozvana klasa ovog Doba ima poseban blagoslov slušanja ušiju i razumijevanja srca i poziva u nebeski udio – „Uzvišeni poziv.” Dakle, moji dragi čitatelji, vidimo da su naše kušnje i poteškoće, ispravno shvaćene i prihvaćene, blagoslovi za nas, jer nam tako stvaraju daleko veću i vječniju težinu slave – nego što će svijet primiti. Najveće nagrade za svijet bit će restitucijske, zemaljske – postići savršenu muškost. Tako vidimo Božju pripremu u Kristu kao vječni ljudski život za čovječanstvo općenito, i vječni život na duhovnoj razini za izabranu Crkvu, i vječnu smrt za one koji će, nakon što iskuse potpuno Božansko milosrđe i priliku, svojevrijem sagriješiti.

JEDNA JEZAFATOVA GREŠKA

Kao i drugi, i ovaj je kralj bez sumnje napravio mnogo grešaka, griješi, ali njegova najvažnija pogreška bila je što se povezao s Ahabom, kraljem Izraela. Ovdje je pouka za sav Božji narod. „Ne uprežite se u nejednak jaram s nevjernicima” – ni bračnim vezama ni poslovnim partnerstvima i bliskim prijateljstvima. „Kakvo zajedništvo ima svjetlo s tamom?” – 2 Kor. 6:14-18.

Ahab je zaratio i pozvao Jošafata da pođe s njim. Očekivalo se da će to biti lako osvajanje, ali Gospodinov blagoslov nije bio uz to, kao što je Jošafat kasnije saznao, pobjegavši jedva sačuvavši živu glavu. Ali njegova još ranija pogreška bila je što je dogovorio brak između svog sina i kćeri Ahaba i Izebele. Nema sumnje da je ovo smatrao mudrom metodom konačnog ponovnog ujedinjenja dvaju kraljevstava – ali to je bila svjetovna mudrost – glupost – suprotna mudrosti odozgo. Bilo je naznačeno Gospodinovo neodobranje Jošafatovog zajedništva s Ahabom. Poslan mu je prorok govoreći: „Zar bi trebao pomagati bezbožnike i ljubiti one koji mrze Gospodina? Zato je gnjev na tebi ispred Gospodina.” – II Ljet. 19:2.

Božji ljudi mogu lako izvući pouku iz svega ovoga, bez daljnjih sugestija s naše strane.

Naš ključni tekst odnosi se na Kraljevstvo u koje su sada pozvani duhovni Izraelci. Tražiti to znači tražiti mjesto s Otkupiteljem u slavi i moći njegova dolazećeg Kraljevstva. Oni koji to traže mogu naizgled izgubiti u

zemaljskim prednostima, ali vjerom oni prepoznaju da sve stvari, čak i kušnje, poteškoće i oskudice, djeluju zajedno za dobro u njihovu duhovnu korist, pripremajući ih za Kraljevstvo.

TRI I POL GODINE BEZ KIŠE

– 5.VELJAČE. – I. KRALJEVIMA 17:1-16 –

„Onima koji traže GOSPODA neće nedostajati nijedno dobro.” – Psa. 34:10

Prorok ILIJA bio je Božji glasnik koji je prekorio kralja Ahaba, njegovu ženu Jezabelu i deset izraelskih plemena koja su ih podržavala. Kao što smo vidjeli, zloća i idolopoklonstvo cvjetali su neko vrijeme s nacionalnim prosperitetom. Zatim je došlo do promjene, suša od tri i pol godine – posebna dispencija Božanske providnosti – odmazda ili kazna nad Izraelom. Ne želimo kako bi prenijeli misao da se svaka suša, glad, pošast, itd., trebaju smatrati presudom Svemogućeg. Cijeli je svijet pod božanskom kaznom ili osudom na smrt, a Bog dopušta ciklone, potrese, sušu, glad, kuge, bez da ih šalje, osim što su na opći način povezani sa sadašnjom vladavinom grijeha i smrti, jer prokletstvo još nije skinuto.

Ali u slučaju Izraela stvari su bile drugačije. Na gori Sinaju Izrael je stupio u savezni odnos s Bogom i on s njima. Posebni uvjeti tog Saveza bili su da Bog treba postupati s njihovom nacijom drugačije nego s drugima – da će se prema njima odnositi kao prema svom narodu i zaštititi ih od zala koja su povezana s prokletstvom, ako mu budu služili i slušali ga. Prema tom ugovoru ne samo da su trebali primiti blagoslove ako su vjerni, nego su jednako tako bili sigurni da će dobiti udarce, kazne, ako budu neposlušni i napuste Gospodina i svoj dio Saveza. Troipolgodišnja glad opisana u ovoj studiji bila je, stoga, u slučaju Izraela, konkretno kazna od Gospoda za njihove grijeha.

Ovo je značenje Gospodinove izjave preko proroka, „Zar je zlo u gradu, a Gospod ga nije učinio?” Neki su to pogrešno protumačili tako da Bog sebe smatra odgovornim za sva moralna zla čovječanstva. Upravo suprotno, Gospodin izjavljuje glede vlastite Vladavine da je „Njegov put savršen.” Riječ zlo u ovom tekstu je stari stil Hrvatskog, označava bilo kakvu katastrofu ili nevolju ili nedaću. S Izraelcima je Bog želio da se jasno razumije da je on odgovoran, kako za njihove blagoslove tako i za njihove nevolje, a sve ih je to trebalo pročistiti.

ILIJA PROROK

Pod božanskim vodstvom, Ilija se, u odgovarajuće vrijeme, predstavio kralju Ahabu, odjeven prema svom običaju, u krajnje jednostavnu odjeću. U ime Gospodnje ukorio je kralja zbog idolopoklonstva koje se prakticalo u njegovom kraljevstvu i objavio ono što je kralj bez sumnje smatrao ispraznim hvalisanjem; naime, da u zemlji Izraelovoj neće biti ni kiše ni rose

dok Ilija ne naredi. I suša je došla kao što je Gospodnji Prorok predvidio.

Kako su mjeseci prerastali u godine, a suša se nastavljala, kralj je pokrenuo potragu za Ilijom, s namjerom da ga moli ili mu prijeti, s namjerom da se suša prekine. Ali Ilija se, pod Gospodinovim vodstvom, sakrio blizu potoka Kerit, gdje su mu gavrani donosili hranu ujutro i navečer sve dok potok nije presušio i, pod Gospodinovim vodstvom, Ilija je otišao drugamo.

Iako priča da su gavrani hranili Iliju zvuči mitološki, ima svoje paralele. Gavran je mudra ptica. Priča se o mladiću bolesnom u zatvoru, kojemu je gavran donio hranu. Historija ptica biskupa Stanleya ovako govori o drugom incidentu: „Dolaskom u dvorište gostionice moja je kolica pregazila i natukla nogu omiljenog psa Newfoundlanda, i dok smo pregledavali ozljedu, Ralph, gavran, također je gledao. Te noći pas je bio vezan pod jaslama s mojim konjem, a gavran ne samo da ga je posjetio, već mu je donio kosti i pratio ga s posebnom ljubaznošću.”

„Ni to nije divan slučaj,

Čudo treba obnoviti;

I mnogi mogu reći, njemu na hvalu,

On im šalje gavranima njihovu hranu.

Tako svjetovnjaci, iako gavrani doista,

Iako pohlepan i sebičan njihov um,

Ako Bog ima slugu kojeg treba hraniti,

Protiv vlastite volje mogu biti ljubazni.”

UDOVICA IZ SAREPTE

Božja providnost odvela je Iliju u dom jedne siromašne udovice, kojoj su suša i stalna oskudica bili velika kušnja. Ostalo joj je još malo grubog brašna, koje je jedino stajalo između nje i sina i gladi, koliko je mogla razabrati. Prorok, kada ju je sreo, zatražio je da se napije vode i malog kolača. Ovo je bio težak ispit za ženu vjeru i velikodušnost. Objasnila je situaciju, ukazujući na svoju želju da udovolji Prorokovim željama, ali se ipak ne želi rastati od svega. Ilija odgovori: Ne boj se. Peci za sebe i za svog sina, ali prvi kolač napravi za mene i donesi mi. Zatim joj je objasnio Gospodinovu poruku: „Brašno iz ćupa neće se potrošiti, niti će ulje iz vrča ponestati sve do dana dok GOSPOD ne pošalje kišu na zemlju.” Riječ Gospodnja se ispunila. Zalihe su se čudesno povećavale malo po malo, baš koliko je bilo potrebno za koristiti.

Postoji pouka za Gospodinov narod u ovome – pouka da, čak i u našim vlastitim krajnostima, trebamo iskazivati suosjećanje prema drugima u sličnom stanju ili još gorem. Gospodin ljubi vesela darivatelja. Oni koji ne daju i oni koji nevoljko daju propuštaju, dakle, velik dio Gospodinova blagoslova. Ne bismo trebali biti bezumni u svom davanju; ali, iako imamo dokaze da postoji potreba, a osobito ako je potrebno dijete Božje, možemo dobro podijeliti čak i naše potrebe s takvima. Naša će nagrada biti spoznaja Božanskog odobravanja i povećanje uma Gospodnjeg u nama. Za takve je Gospodinovo obećanje njegova neizmijerna briga. Oni su uvjereni da će im sve pomoći na dobro,

DAROV I PLODOVI DUHA

„A sada ostaje vjera, nada, ljubav, ovo troje, ali najveća je od njih ljubav.”— I Kor. 13:13

VJERA se može promatrati s dva stajališta — vjerovanja i povjerenja. U biblijskoj upotrebi riječi vjera, mi je razumijemo kao vjerovanje u Boga i stvari za koje imamo razloga prepoznati da su od Boga – Božja proročanstva, obećanja njegove Riječi, itd., i srčano oslanjanje na njega — a ne vjera u bilo što. Ovo posljednje bi bilo ono što bismo nazvali lakovjernošću. A osoba koja bi mogla vjerovati bilo čemu bila bi glupa; dok onaj tko vjeruje u ono što je Bog rekao ima Mudrost koja dolazi odozgo, i stoga je mudar sa stajališta Pisma.

Razumijemo da bi svrha i odlučnost kršćanina trebala biti imati uvelike razvijenu ovu vjeru, i on bi je trebao dobiti iz Svetoga Pisma. Mnogi ljudi imaju vjeru za koju vjeruju da je od Boga, ali za koju, istragom, otkrivaju da je nebiblijska i da nije vjera u ono što je došlo od Boga, u ono što je on izrazio, već iz tradicije „mračnog srednjeg vijeka” i od sveučilišnih profesora itd. i sasvim je protivna „vjeri jednom predanoj svetima”.

U ovom posebnom smislu smatrali bismo da vjera predstavlja kvalitetu srca povjerenja u Gospodina - nešto što je stečeno spoznajom Boga - kroz upoznavanje s njim na različite načine kojima se on sa zadovoljstvom otkrio. Ovo je vjera koja ne može nastaviti opstati niti se povećavati osim ako se znanje ne poveća, temeljeno na Božanskoj objavi, i njenom potpunom prihvaćanju i dolasku u sklad sa Svemogućim, tako da se mogu primijeniti obećanja i prepoznati da pripadaju pojedincu.

Vjeru bismo, dakle, smatrali vjerom u Boga i njegova obećanja, osobnim povjerenjem u Boga, dajući čovjeku počinak i mir Božji. Što se tiče toga kako se ova gledišta vjere slažu s riječima našeg Gospodina, „Kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjeru na zemlji,” i koliko se slažu s izjavom apostola Pavla u Korinćanima glede vjere kao dara Duha Svetoga, rekli bismo da bi u prvom od ovih odlomaka prijevod trebao biti: „Kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjeru na

jer ljube Boga i slijede put na koji su „pozvani prema njegovoj namjeri”.

Sveto pismo izjavljuje: „Postoji onaj što rasipa, a opet se uvećava; a postoji onaj što uskraćuje više nego što je dolično i teži siromaštvu.” Ova udovica je rasprišla ili podijelila svoje tanke zalihe i time ih povećavala mnogo dana, u skladu s ovim tekstom. Naš ključni tekst, također, ne treba zaboraviti: „Onima koji traže GOSPODA neće nedostajati nijedno dobro” – neće im nedostajati ništa dobro. Gospodin im u svojoj mudrosti možda neće dati bogatstvo ili ugled. Moraju se pouzdati u njegovu mudrost, njegovu prosudbu o tome što će biti za njihovo najbolje, za njihovo najveće dobro.

zemlji?” Implikacija nije da on neće pronaći vjeru, nego, hoće li pronaći „Vjeru (doktrinu) jednom predanu svetima”; stoga razumijemo riječi našeg Gospodina da znače da kada Sin čovječji dođe neće naći, osim u nekolicini, „Vjeru jednom predanu svetima,” nego će umjesto toga pronaći pogrešna shvaćanja.

I tako nalazimo da mnogi kršćani, kada govore o ovoj temi, ne znaju o čemu govore. Oni nisu „Vjera jednom predana svetima.” Stoga se podsjećamo na izjavu Svetog Pisma da su „stanovnici svijeta opijeni” lažnim doktrinama koje su izopačile Riječ Božju. Umjesto „dobre vijesti velike radosti” rečene su im loše vijesti o najstrašnijem mučenju. U Riječi je nagoviješteno da će neki imati vjeru. Ali Gospodin implicira da će biti vrlo mali broj onih koji će ju posjedovati.

DAROV DUHA BILI SU ZA RANU CRKUVU

Što se tiče darova vjere: Na samom početku ovog Doba darovi govorenja u jezicima, darovi tumačenja jezika, darovi liječenja itd., darovani su tako da se mogu koristiti za dobrobit ljudi. Bilo bi potrebno mnogo vjere da bismo mogli reći, kao što je Petar učinio nemoćnom čovjeku u hramu, „Ustani i hodi.” Netko bi trebao „dar” da bi to učinio. I tako s onima koji su govorili jezicima. To bi trebao biti čudesan dar koji bi im omogućio svladavanje bilo kojeg nepoznatog jezika.

Oni darovi koje je Bog odlučio dati bili su odobreni jer je Crkva bila u povojima i trebali su ih za ohrabrenje. Darovi su davani i za svjedočanstvo, jer Crkva tada nije imala Bibliju. Stari se zavjet samo povremeno čuo u židovskim sinagogama. Novi zavjet još nije bio napisan. Prvoj Crkvi su bila potrebna neka sredstva za međusobno poučavanje. Da nije bilo tih darova, među njima bi moglo biti neozbiljnosti itd. I tako bi netko ustao i govorio nepoznatim jezikom; dar tumačenja bi bio dan drugome, i on bi ustao i dao

tumačenje. Ovi su darovi bili dani među njima kao neka vrsta privlačne moći da se okupi Gospodinov narod. Tako je Božja Riječ neko vrijeme bila poslana ovim nesavršenim kanalom.

Ne bismo trebali misliti da je posjedovanje tih darova naznačilo viši razvoj, nego dapače, ti su darovi bili darovani u djetinjstvu Crkve i ne bismo se trebali moliti za njih. Sveto Pismo pokazuje da su ili bili darovi koje su posjedovali apostoli ili su naknadno bili rezultat udjela Duha Svetoga i polaganja ruku apostola; kao, na primjer, kad je Filip, đakon, poslao po Apostola da položi ruke na narod kako bi mogao primiti darove; očito Filip nije imao moć to sam učiniti.

PLODOVI DUHA NEOPHODNI ZA USPJEH U UTRCI

Što se tiče želje za govorom nepoznatim jezicima, Apostol ih je upozorio ukorom. Rekao je: „Radije bih izgovorio pet riječi u Crkvi sa svojim razumijevanjem - da svojim glasom mogu poučavati i druge - nego deset tisuća riječi na nepoznatom jeziku.” (I. Korinćanima 14:19.) Kaže im da ako netko posjeduje dar govorenja jezicima, neka se moli da bi mogao tumačiti – da bi se mogao razumljivo izraziti onima kojima govori, radije nego u mračnim izrekama. A zatim nastavlja govoreći

PRAVI PASTIR I NJEGOVA STADA

„Kad istjera svoje ovce, ide pred njima, a ovce ga slijede, jer poznaju njegov glas.” (Ivan 10:4)

MI razumijemo da je tor za ovce bio uređenje Saveza zakona pod kojim je Izrael bio stavljen na Sinaju, da im je bilo drago što su bili tako upareni ili stavljeni pod posebnu brigu Gospodnju, i da je Mojsije učinio sve što je mogao za njih kao neka vrsta pastira, ali im nije mogao dati slobodu od Zakona koja im je bila potrebna. Poslije su došli razni drugi koji su se pretvarali da su pastiri. Gospodin kaže da su svi ovi lažni pastiri koji su došli prije njega bili lopovi i razbojnici. Nisu ušli kroz vrata. Nastojali su iskoristiti ovce; stoga su bili sebični. Onaj koji je Dobri Pastir spreman je život svoj položiti za ovce. Od pravog je pastira bilo potrebno da stvori uvjete i odnos koji je tako izražen. „Kad izvodi svoje ovce, ide pred njima.” Trebalo ih je izvesti na zelene pašnjake. Obor je mjesto za odmor i zaštitu, ali ne i mjesto za hranjenje.

Tako je što se tiče Zakona. Apostol kaže da su Židovi bili zatvoreni pod Zakonom. Dok pravo vrijeme ne dođe, nije bilo načina za bijeg. Postojala su samo jedna vrata, koja nisu bila otvorena, i koja nitko od ovih budućih vođa nije mogao otvoriti. Ta su vrata bila Vrata iskupljenja. Naš je Gospodin, položivši svoj život za ovce, mogao otvoriti ta vrata.

Učinivši zadovoljštinu za grijeh svoga naroda, naš je Gospodin stekao pravo da bude njihov Pastir ili Vođa. Kad ih izvede, pokazuje im put kojim trebaju ići. On nije samo Vođa, nego i Pastir koji ih čuva i brine se

da ova snažna želja za oponašanjem u posjedovanju darova nije sama po sebi ukazivala na duboko posvećenje Bogu. Kaže im da kad bi govorili jezicima ljudi i anđela, ništa im ne bi koristilo ako ne bi imali ljubavi. Posjedovanje nepoznatog jezika nije impliciralo da je čovjek dosegao više postignuće i odnos s Bogom.

On kaže da su plodovi Duha poželjniji, a to su krotkost, blagost, strpljivost, jakost, uzdržljivost, dugotrpljivost, bratoljublje, ljubav. Sveti Petar nam kaže: „Ako budete činili ovo, nikada nećete pasti, jer će vam tako biti osiguran obilan ulaz u vječno Kraljevstvo našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista.” (2. Petr. 1:10,11.) Ali mogli bismo imati sve darove rane Crkve i nemati nikakvih dokaza da bismo bili sigurni u svoje mjesto u Kraljevstvu. Ljubav nadmašuje sve druge vrline, jer je najtrajnija.

Kad budemo dobro vidjeli i upoznali, vjeri će, praktički, doći kraj. I nadi će praktički doći kraj kada se naše nade u obećanja našeg Nebeskog Oca ostvare. Ali ljubav nije imala početak i neće imati kraj. Bog je ljubav. Budući da je Bog bio bez početka, tako je i Ljubav bila bez početka; jer to je njegov karakter, njegov stav; i kako on traje zauvijek, tako će Ljubav trajati zauvijek.

za njih. Tako ih on vodi kroz zelene pašnjake i na kraju će ih dovesti u nebesko stado. Isus je postao vrata izlaza iz židovskog ovčinjaka, i nema drugog izlaza. Svaki od Židova koji je izašao došao je kroz Krista. Svako od njih koji nije izašao kroz Krista još uvijek je zatvoren pod Zakonom – da ostane do Posredničke vladavine. Drugi bi mogli iskoristiti ponudu kroz Krista sada, kako bi mogli imati život i imati ga u izobilju. On je dobri pastir. Za strancem ovce neće ići, jer ne poznaju glas stranca. Ovo ukazuje na to da u glasu Pravog Pastira postoji nešto što ima pravi ton. I ovca neće slijediti drugog koji ima drugačiji glas – drugačiji zvuk ili poruku.

Sada je vrijeme žetve. Glasovi lažnih pastira koji su privremeno zbunili neke od „ovaca” gube svoj utjecaj i one sve više slušaju Glas Pravog Pastira, koji je drugačiji od bilo kojeg drugog glasa i koji je nepogrešiv. U zvuku je akord pravde pomiješan s onima ljubavi, mudrosti i moći. Sve druge teorije i doktrine nemaju takvu snagu ili skladan zvuk kao veličanstvena poruka „dobre vijesti” koju nam je Otac poslao preko svog Sina. Glas Pravog Pastira zadovoljava čežnje ovaca kao što ništa drugo ne može.

„Pošalji svoju svjetlost i istinu, o Gospodine;
neka nam budu vođe
Da nas vode do tvoje svete gore,
gdje ćemo ti se klanjati.”

Postavljeno je pitanje, na koji način bismo mogli primijeniti izjavu našeg Gospodina na pogane, „Moje ovce slušaju moj glas i idu za mnom?“ Naš odgovor je da je Gospodin imao ovce među poganima; to jest, one koji su tražili da mu služe. Ali u to vrijeme nije primio nikoga od pogana – središnji zid pregrade još je stajao. Ali kasnije su imali priliku čuti njegov glas i slijediti ga, središnji zid pregrade tada je srušen. Nešto kasnije nego kad je upotrijebio gornje riječi rekao je: „Imam i druge ovce; i njih moram dovesti i bit će jedno stado i jedan pastir.“ Dok ovo može biti osobito primjenjivo na ovce sljedećeg doba, možda neće biti naodmet primijeniti to sada na one koji su primljeni među poganima. U sljedećem dobu on će primiti neke od tjelesne kuće Izraelove, a neke od pogana. U sadašnje vrijeme prima neke od tjelesne kuće, a neke od pogana. Tijekom sljedećeg Doba bit će samo jedno stado i jedan Pastir; i sve će ovce biti dovedene u puni sklad s Bogom.

Da izvrši misao iz Otkrivenja 7, i promatrajući broj

Gospodnjeg naroda iz „malog stada“ kao stotinu četrdeset i četiri tisuće, ova ponuda je izvorno dana dvanaest plemena prirodnog Izraela, drugima je naknadno dopušteno da zauzmu mjesta onih koji su prvi pozvani ili prvi prepoznati kao ovce, a koji su se pokazali nedostojnima.

Kada je Krist rekao: „Sve što je bilo prije mene bili su kradljivci i razbojnici“, razumijemo da su oni na koje je naš Gospodin tako ukazao bili oni koji su se pokušali lažno prikazati židovskom narodu kao njihovi vođe. Na njih se posebno osvrnuo Gamaliel u svom obraćanju Velikom vijeću, kada im je rekao, „Vi ljudi Izraelci, pazite što namjeravate učiniti u pogledu ovih ljudi. Jer prije ovih dana ustao je Teuda, hvaleći se biti netko; kojemu se pridružio broj ljudi, oko četiri stotine; koji je ubijen; i svi, oni koji su mu se pokoravali, bili su raspršeni i uništeni... A sada vam kažem, suzdržite se od ovih ljudi, i ostavite ih; jer ako je ovaj savjet ili ovo djelo od ljudi, propast će.“ – Djela 5:35-38.

